

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

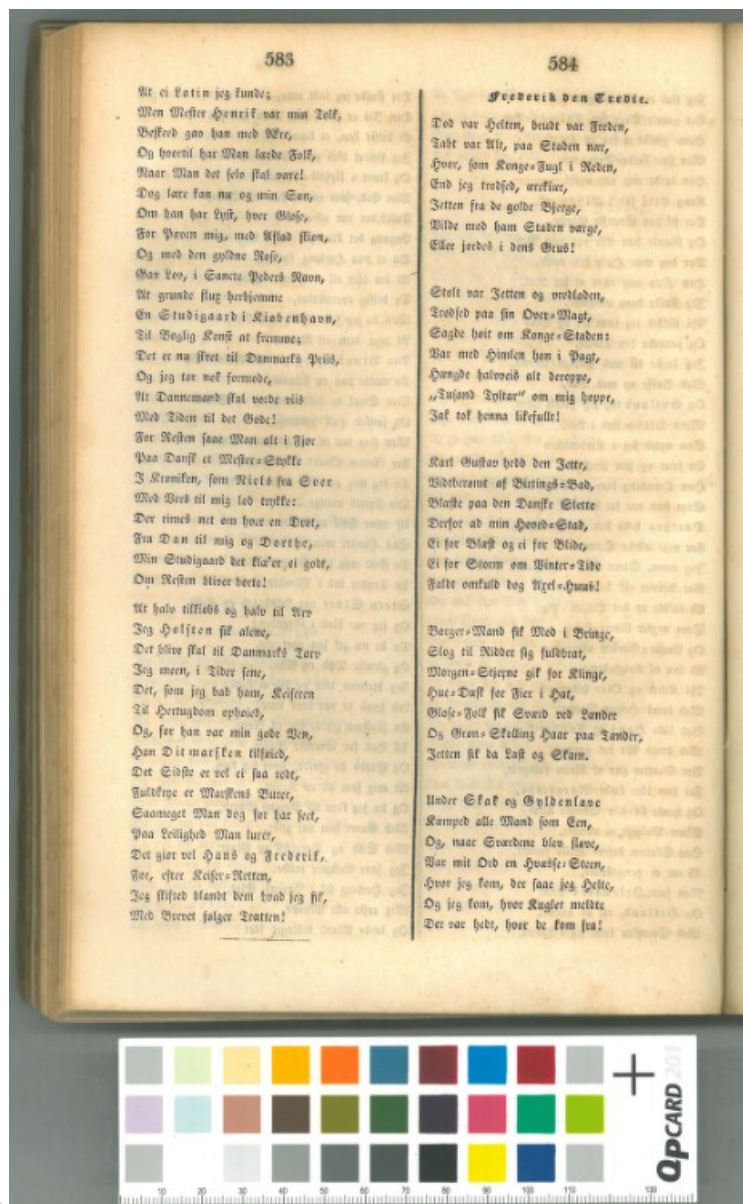
Titel: Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den Danske Rim-Krönike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 583. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1449/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At ei Latin jeg kunde,
 Men Mester Henrik var min Læst,
 Besked gaa han med Bred,
 Og hovert har Man lærde Bæk,
 Naar Man det selv skal særl,
 Dog fare kan nu og min Tan,
 Om han har lyst, hvor Bæk,
 For Preem mig, med Hlad Mær,
 Og med den gyldne Bæk,
 Gaa Lev, i Sancte Peder's Naar,
 At grunde sig hylkomme
 En Studigaard i Riis enhaan,
 Til Høglig Kæmp at fremme,
 Det er nu stæet til Danmarks Præst,
 Og jeg tør vel formode,
 At Dannevær skal verde vild
 Med Videt til det Gode!
 For Næsten saar Man alt i Hjer
 Paa Danst et Mester-Stykke
 I Skriften, som Niels fra Eder
 Med Bæk til mig led trille:
 Der rimet mit en hove en Deet,
 Fra Dan til mig og Dærlige,
 Min Studigaard det skal'er ei godt,
 Om Næsten klæber vort!
 At hals tilfæds og hals til Kir
 Jeg Hæften fik alene,
 Det blive skal til Danmarks Lære
 Jeg men, i Tider sene,
 Det, som jeg had ham, Kæften
 Til Hertugdøms erkebet,
 Og, ser han var min gode Ven,
 Han dit mærkes tilfæds,
 Det Bæk er vel ei saa vort,
 Faldtpe er Mærkes Bæk,
 Saameget Man dæg for har ved,
 Paa Leilighed Man lærer,
 Det går vel Hand og Fredetif,
 Her, efter Kæster-Næsten,
 Jeg klæber Mandet dem vand jeg fik,
 Med Bæret følger Tættent!

Frederik den Tredde.

Ved var Hæften, brude var Tæden,
 Takt var Alt, paa Staden var,
 Hver, som Konge-Tugt i Næden,
 End jeg tredde, ordfær,
 Tættent fra de gode Bæger,
 Bilde med ham Staden værg,
 Efter Jerdet i dens Brud!
 Stæst var Tættent og vortkæden,
 Tættent paa sin Dæst-Magt,
 Sægted heit om Konge-Stadent
 Var med Hæften hen i Dag,
 Hægted hælensid alt dærgpe,
 „Tusand Tættent“ om mig hæper,
 Tak tok henna lifjæll!
 Karl Gustav hedd den Tættent,
 Mættent af Bættent-Bæk,
 Bættent paa den Danst Stættent
 Derfor ad min Hættent-Bæk,
 Ei for Bættent og ei for Bættent,
 Ei for Stættent om Bættent-Tættent
 Hættent onskud dog Hættent-Hættent!
 Dættent-Mand fik Med i Bættent,
 Stættent til Nættent sig hælensid,
 Mættent-Stættent sig for Hættent,
 Hættent-Dættent ser Hættent i Hættent,
 Bættent-Hættent fik Stættent ved Hættent
 Og Hættent-Stættent Hættent paa Hættent,
 Tættent fik da Hættent og Hættent.
 Under Stættent og Hættent hælensid
 Hættent alle Mand som Hættent,
 Og, naar Stættent blev Hættent,
 Hættent mit Dættent en Hættent-Stættent,
 Hættent jeg Hættent, der saar jeg Hættent,
 Og jeg Hættent, hvor Hættent Hættent
 Det var Hættent, hørte de Hættent Hættent!

